

Arrest

nr. 148 877 van 30 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 april 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 9 maart 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. LOOS, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 november 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 16 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.11.2009 werd ingediend, en op 11.06.2010 en 23.08.2011 werd geactualiseerd, door :

I.M. (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructies niet meer van toepassing.

Betrokkene legt een arbeidscontract voor bij Marraha (BE04.371.442.57), d.d. 28.09.2009. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 02.02.2011, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams gewest d.d. 05.05.2011 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (betrokkene beweert taalcursussen Nederlands gevolgd te hebben, werkbereid te zijn, perfect geïntegreerd te zijn, hij legt verschillende getuigenverklaringen voor en beweert bereid te zijn om taalcursussen Nederlands te volgen), dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Volgens de voorgelegde getuigenverklaringen zou betrokkene reeds sinds 2002 in België verblijven. Echter betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend voor augustus 2008 om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij nu geïntegreerd zou zijn, is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mijnheer onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.*

1.3. Op 9 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de verzoekende partij eveneens een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, het betreft de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - Model B

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, genomen op 06-01-2012 (1) wordt aan I.M. (M) Geboren te Ben Touzine (Marokko), op 00.00.1984

van Marokko nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 08/04/2012 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (3), tenzij hij (zij)beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (2).

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7 al 1,1° van de Wet van 15-12-1980. Niet in het bezit van een geldig visum”.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel, uitgewerkt in vier onderdelen, voert verzoeker de schending aan van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten, overschrijding of afwending van macht en de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de materiële motiveringsplicht en het evenredigheids- en zorgvuldigheidsbeginsel juncto artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.2. Vooreerst schetst verzoeker het algemeen juridisch kader betreffende de voormelde aangevoerde bepalingen en licht hij deze louter theoretisch toe. Hij gaat verder als volgt:

“Eerste onderdeel van het middel: Ter motivering van de hier bestreden beslissing stelt DVZ dat de instructie/richtlijn van 19.07.2009 door de Raad van State vernietigd is geworden (onder verwijzing naar de arresten dd. 09.12.2009 en 05.10.2011) eraan toevoegend dat bijgevolg de criteria van die instructie/richtlijn niet meer van toepassing zijn. Deze stelling is pertinent onjuist. De Raad van State heeft de instructie inderdaad vernietigd bij arrest van 09.12.2009 (nr. 198.769). Evenwel heeft de terzake bevoegde overheid - te weten de Staatssecretaris hierin gevolgd en ondersteund door zijn Minister - onmiddellijk te kennen gegeven dat zij in het kader van de discretionaire bevoegdheid voortvloeiende uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de inhoudelijke criteria van voornoemde instructie onverminderd zullen blijven toepassen. Deze praktijk, waarbij de Staatssecretaris zijn wettelijke discretionaire beoordelingsbevoegdheid inhoudelijk vorm gaf door de criteria van de vernietigde instructie toe te passen, werd steeds door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aanvaard. Met het arrest van 05.10.2011 (nr. 215.571) heeft de Raad van State hieraan een beperking aangebracht en geoordeeld dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet voldaan is aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie, de voorwaarden van deze instructie als een dwingende regel worden toegepast waarbij de Staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt en waardoor een voorwaarde wordt toegevoegd welke wettelijk niet is voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, hetwelk geen criteria bevat. De juridische analyse welke DVZ heeft vermeld als aanvang van de motivering van de bestreden beslissing is derhalve onjuist om minstens twee redenen.

Primo werd de instructie 2009 door de Raad van State niet vernietigd door het arrest van 05.10.2011; dat gebeurde bij arrest van 09.12.2009. Secundo wordt een verkeerde lezing gegeven van het arrest van 05.10.2011 aangezien de Raad van State geenszins heeft gesteld dat de criteria van de vernietigde instructie niet meer door de Staatssecretaris of door zijn gemachtigde zouden mogen worden gehanteerd bij de uitoefening van de discretionaire beslissingsbevoegdheid, doch enkel dat deze criteria niet als een dwingende regel mogen worden gebezigd waardoor de appreciatiemarge van de Staatssecretaris zou worden beperkt. Zo kan in het vermelde arrest geen bezwaar worden gelezen tegen de toekenning van een verblijfsmachtiging omdat aan de inhoudelijke criteria van de vernietigde instructie zou zijn voldaan noch tegen een weigering die ondermeer (maar niet uitsluitend) gebaseerd is op deze criteria. Eenvoudigweg stellen, zoals DVZ heeft gedaan, dat ingevolge de aangehaalde twee arresten van de Raad van State de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn, is derhalve niet naar recht verantwoord. Een beslissing welke uitgaat van een premissen, die juridisch kennelijk onjuist is, wordt niet naar recht verantwoord en dient te worden vernietigd.

Tweede onderdeel van het middel: De bestreden beslissing is aangetast door manifeste tegenstrijdigheden. Waar DVZ in de eerste alinea van de motivering stelt dat de criteria van de vernietigde instructie 2009 niet meer van toepassing zijn (cfr. Tweede onderdeel), dient echter te worden vastgesteld dat zij de facto deze criteria wel (nog) toepast. Met de bestreden beslissing wordt de aanvraag van verzoeker immers ontvankelijk verklaard en dit zonder dat hij bij zijn aanvraag

buitengewone omstandigheden aanhaalde welke de toepassing van artikel 9bis zouden wettigen dat de aanvraag in België werd ingediend. De bestreden beslissing stelt overigens ook nergens het bestaan van dergelijk buitengewone omstandigheden vast noch te aanvaarden. Aangezien verzoeker zijn aanvraag deed in het kader van de inmiddels vernietigde instructie, werd van hem ook niet vereist dat hij buitengewone omstandigheden zou aanvoeren. Het ontvankelijk verklaren van de aanvraag van verzoeker kan dan ook enkel mits toepassing van de principes van de vernietigde instructie 2009. Deze instructie stond de aanvragers van een regularisatie immers toe een aanvraag in België in te dienen zonder opgave van buitengewone omstandigheden, hetgeen meteen ook de reden was waarom ze werd vernietigd door de Raad van State bij arrest van 09.12.2009. Alhoewel in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de criteria van de vernietigde instructie niet meer van toepassing zijn, handelt DVZ op een met deze stelling onverenigbare wijze door de aanvraag van verzoeker ontvankelijk te verklaren. De beslissing, die is aangetast door dergelijke manifeste tegenstrijdigheid, is niet naar recht verantwoord en dient te worden vernietigd. Daarenboven valt moeilijk te verantwoorden dat de criteria van de vernietigde instructie nog wel zouden gelden mbt de beslissing over de ontvankelijkheid van de aanvraag maar niet meer inzake de gegrondheid ervan. De bestreden beslissing moet worden vernietigd.

Derde onderdeel van het middel : DVZ is op voortvarende wijze tot een afwijzing gekomen stellende dat zij op 05.05.2011 van het Vlaams Gewest had vernomen dat de arbeidskaart B, die initieel werd aangevraagd in het inleidend verzoekschrift op basis van een mogelijke tewerkstelling, werd geweigerd. Dit klopt weliswaar en dit om reden dat de boekhouder van de werkgever verzuimd had het nodige te doen. De werkgever heeft dan een beroep/verzoek tot verlenging ingediend op 14.07.2011 bij de bevoegde Dienst Arbeidsmigratie, waarbij aan de gestelde vereisten werd voldaan, zo o.m. middels een vernieuwd arbeidscontract dd. 19.08.2011 DVZ heeft in haar beslissing - die toch dateert van meer dan zes maanden na het door de werkgever ingediende verzoek - hieromtrent niet geantwoord en waarover aldus niets terug te vinden is in de motivering. Kortom, DVZ heeft geen rekening gehouden met alle juiste feitelijke gegevens noch heeft zij deze correct beoordeeld - zij heeft deze simpelweg niet beoordeeld.

Vierde onderdeel van het middel : DVZ overweegt in de bestreden beslissing dat de goede integratie en de aangehaalde elementen van lokale verankering (op affectief, sociaal en economisch vlak) op zich niet voldoende zijn om een verblijfsregularisatie toe te staan. Evenwel dient onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State erkend te worden dat een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf redenen zijn om de aanvrager een verblijf toe te kennen, al is men daartoe niet verplicht. De bestreden beslissing vermeldt echter niet op afdoende en pertinente wijze waarom in casu en in concreto de door verzoeker bijgebrachte argumenten van verblijfsduur en integratie (én waarvan hij het bewijs leverde middels een omstandig stukkenbundel) niet van aard zijn om de regularisatie te kunnen aanvaarden. De zinsnede "om deze redenen kan de integratie van mijnheer onmogelijk een grond tot regularisatie vormen " geeft geen enkele nuttige informatie omtrent de reden van het niet aanvaarden van de aangehaalde elementen als voldoende grond tot toekenning van de verblijfsmachtiging. Deze wijze van motivering laat verzoeker niet toe de redenen voor de afwijzing van zijn aanvraag te kennen; de beslissing is derhalve niet op afdoende en behoorlijke wijze gemotiveerd en behoort te worden vernietigd."

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

2.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het onderzoek naar de voormelde schending wordt gevoerd in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, nu de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf op grond van deze bepaling werd ingediend en beoordeeld.

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.6. Het evenredigheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is.

2.7. Het past om vooreerst de bepalingen die het wettelijk kader vormen voor de eerste bestreden beslissing in herinnering te brengen.

2.8. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van dezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

2.9. De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond. Kernvraag die moet worden beantwoord is dus of de verwerende partij genoegzaam kon oordelen dat er geen redenen waren om verzoeker te machtigen tot een verblijf van meer dan drie maanden.

2.10. Verzoeker is, vooreerst, in wezen van oordeel dat verkeerdelijk werd geoordeeld dat de criteria van de vernietigde instructies niet meer van toepassing zouden zijn op zijn aanvraag.

2.11. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat ze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. De vernietigde instructie werd ingevolge de

vernietiging ervan ex tunc uit het rechtsverkeer gehaald, zodat de verwerende partij er geen toepassing van kon maken en verzoeker er zich niet op kan beroepen.

2.12. Waar verzoeker er zich over beklagt dat hij niet de toepassing krijgt van criteria van de instructie van 19 juli 2009, dient de Raad aldus op te merken dat hij niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructies. Dat is overigens de stelling die de Raad van State heeft ingenomen in het arrest nr. 215.571 van 5 oktober 2011. Een verwijzing naar dit arrest, in de eerste bestreden beslissing, heeft dan ook betrekking op deze these, en is dus geenszins foutief, zoals verzoeker wil doen geloven. Er dient te worden benadrukt dat de Raad van State uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”* (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932). Uit de vernietigde instructie kan dan ook geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

2.13. Verzoeker betoogt dat de eerste bestreden beslissing een tegenstrijdigheid in zich draagt omdat de aanvraag wél ontvankelijk werd verklaard, met toepassing van de vernietigde instructie. Echter, uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat de aanvraag ontvankelijk werd verklaard omdat zou zijn voldaan aan de criteria van de instructie zodat de beweerde tegenstrijdigheid niet is aangetoond. Voor het overige kan alleen maar worden vastgesteld dat verzoeker geen belang heeft bij het aanvechten van de beslissing houdende het ontvankelijk verklaren van zijn aanvraag, nu dit precies één van de horden is die hij beoogde te nemen met het indienen ervan.

2.14. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dus dat de verwerende partij genoegzaam kon oordelen dat de criteria van de instructies niet meer van toepassing zijn en betrokkene er zich niet langer op kan beroepen.

2.15. Verzoeker betoogt in een derde onderdeel van het enig middel dat zijn toekomstige werkgever na de initiële weigering van de arbeidskaart B op 5 mei 2011 door het gewest, een beroep of verzoek tot verlenging ingediend heeft op 14 juli 2011 bij de bevoegde Dienst Arbeidsmigratie, waarbij aan de gestelde vereisten werd voldaan, middels een vernieuwd arbeidscontract van 19 augustus 2011. Hij stelt verder dat het bestuur, in haar beslissing, die dateert van meer dan zes maanden na het door de werkgever ingediende verzoek, hieromtrent niet heeft geantwoord in de motivering.

2.16. Het bedoelde weigeringsmotief luidt als volgt:

“Betrokkene legt een arbeidscontract voor bij Marraha (BE04.371.442.57), d.d. 28.09.2009. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 02.02.2011, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams gewest d.d. 05.05.2011 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden.”

2.17. Verzoeker betwist niet dat hij ervan in kennis werd gesteld dat het bestuur zou overgaan tot de afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B, en al evenmin dat deze hem op 5 mei 2011 werd geweigerd. Verzoeker toont verder niet aan dat hij enig belang zou hebben bij de grief dat niet werd geantwoord op het feit dat hij een “beroep/verzoek tot verlenging” had ingediend. Immers, uit de stukken van het dossier blijkt dat op 22 september 2011 andermaal een beslissing werd genomen tot weigering van de aanvraag van een arbeidsvergunning in hoofde van verzoeker. De vaststelling blijft derhalve dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B werd geweigerd. Dit middelonderdeel kan dan ook niet worden aangenomen.

2.18. Tenslotte haalt verzoeker in een vierde middelonderdeel aan dat niet op afdoende en pertinente wijze is gemotiveerd waarom in casu en in concreto de door hem bijgebrachte argumenten van verblijfsduur en integratie en waarvan hij het bewijs leverde middels een omstandig stukkenbundel, niet van aard zijn om de regularisatie te kunnen aanvaarden. De zinsnede *“om deze redenen kan de integratie van mijnheer onmogelijk een grond tot regularisatie vormen”* geeft volgens verzoeker geen

enkele nuttige informatie omtrent de reden van het niet aanvaarden van de aangehaalde elementen als voldoende grond tot toekenning van de verblijfsmachtiging.

2.19. Verzoekers grief berust op een onvolledige lezing van de eerste bestreden beslissing: de zinsnede "om deze redenen kan de integratie van mijnheer onmogelijk een grond tot regularisatie vormen" wordt immers voorafgegaan door de volgende motivering:

“Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (betrokkene beweert taal cursussen Nederlands gevolgd te hebben, werkbereid te zijn, perfect geïntegreerd te zijn, hij legt verschillende getuigenverklaringen voor en beweert bereid te zijn om taal cursussen Nederlands te volgen), dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Volgens de voorgelegde getuigenverklaringen zou betrokkene reeds sinds 2002 in België verblijven. Echter betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend voor augustus 2008 om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij nu geïntegreerd zou zijn, is louter het gevolg van zijn eigen houding.

2.20. Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat hij de reden voor de afwijzing niet kan kennen dan wel dat de motivering niet zou voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht en toont verder op geen enkele wijze aan dat deze motivering niet deugdzzaam zou zijn.

2.21. Uit al hetgeen voorafgaat volgt dat het enig middel in geen van zijn onderdelen kan worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS